

BRUMMENSE KARATEKA: „IK STOND ER BEST WEL VAN TE KIJKEN”

(Door Jan Chr. Kruihof)
BRUMMEN — 't Is feest in huis van Joannes. De complete familie is in beeld. De burens ook. Met bloemen en al. Sandra Joannes is het ape-trotse middelpunt. Ze is net terug uit het Spaanse Santander waar de Brummense karateka op de Europese titelstrijd de bronzen plak inpalmde. Flitsend, verrassend en sensationeel. De derde stek bij de lichtgewicht-ten - in de klasse min 53 kilo. Nog nooit eerder vertoond in de geschiedenis van de Karate Bond Nederland.

De donker-ogende Sandra kan het nog niet helemaal behappen. „Ik stond er best wel van te kijken. 't Was de eerste keer dat ik aan de EK meedeed. Dit had niemand verwacht - ik ook niet”, zegt ze terwijl ze haar bronzen plak voor de zoveelste keer koestert.

Overigens ging het 18-jarig talent niet zonder slag of stoot naar de happening in Spaans Baskenland. Nederlands kampioene Sandra Saya (22) werd door de bondstrainer in het bestuur aan de kant geschoven ten faveure van de Brummense Sandra. Ook het protest van de trainer van de nationaal kampioene zette geen zoden aan de dijk. Bondscoach Raymond Snel bleef bij z'n besluit om Sandra Joannes mee te nemen omdat de Brummense de laatste tijd gigantisch goed voor de dag komt - vooral in het buitenland. Zo won ze in het Italiaanse Monza een ijzersterk internationaal toernooi. In Milaan kreeg ze het helemaal op haar heupen, hetgeen tot gevolg had dat de Zwitserse middengewichtkampioene Galilea met de neus op de keiharde feiten werd gedrukt.

Tijdens het Masterstoernooi in Palermo schitterde de ster van Sandra Joannes in al haar facetten. Als jongste deelnemer won zij het gevecht in de klasse alle categorieën. Een prestatie, die haar volop in beeld bracht. Op Sicilië trok ze een blik technieken open - met de „Giaku

Sandra Joannes: flitsend naar de bronzen plak

Zuki” (vuiststoot op het lichaam) als voltreffer.

„Als ik tegenover Sandra Saya sta, weet ik dat ze beter is. Ze is niet voor niks nationaal kampioene. Maar in het buitenland klapt ze gewoon dicht. En daar gaan we toch heen om prijzen te pakken”, zegt Sandra, die bij Sportschool „Seibukan Dojo” in Zevenaar onder leiding van Jim Hübner wekelijks twee keer traint.

KANTJEBOORD

Overigens was het toch nog kantjeboord of Sandra had naar de EK kunnen fluiten. Wat was het geval? Sandra was te zwaar! Ruim een halve kilo. Die moest eraf. Hoe dan ook! De vader van Sandra moest uren praten om bondscoach Snel ervan te overtuigen, dat het overwicht vóór Santander foetsie zou zijn. „Ik stak m'n nek uit - dat zeker”, aldus Jozef Joannes. „Voor Sandra betekende het trainen en nog eens trainen. En op dieet”.

Dat was niet niks voor de Brummense „snoepkont”. Sandra kreeg twee weken lang groente en fruit te slikken. 't Kwam haar zo wat de neus uit. Maar het eind van het liedje was wel, dat de ze bij de wegging in Santander nog 51,5 kilo woog. Was er toch mooi drie kilo af!

Met een „Chudan Mawashi” had Sandra binnen de minuut de Italiaanse kampioene plat. Dat was dat. 'n Mooi debuut op de EK. Pech had ze echter dat ze in een sterke poule was ingedeeld. Want haar volgende tegenstandster was wereldkampioene Laine. Deze Finse beul, die later ook de Europese titel zou pakken, was

met 5-3 de baas. Waarna Sandra in de herkansing geen steken meer mocht laten vallen. Dat deed ze ook niet. Door haar agressieve stijl van acteren en haar flitsende trappen gingen drie meiden op rij de mist in. Ook de Belgische titelhouster ging in deze afvalrace ten onder. Met maar liefst 6-2. Het brons was binnen. TV-camera's snorden - de Spaanse vloot op de tribunes leefde intens mee met de sensationele score van de jonge Sandra Joannes. Haar traingingsarbeid - 40 uur in de week - had vruchten afgeworpen. Ze hapte er gretig van.

Sandra: „Het sfeertje was te gek daar. Wát een belevenis. De mooiste plak tot nu toe”.

De Apeldoornse Jaap Smaal, die in Santander als hoofdscheidsrechter optrad, was een van de eersten, die de bronzen „stoeipoes” om de hals vloog.

NIET TE BESCHRIJVEN

Oud-wereldkampioen Ludwig Kotzebue voorspelde haar enige jaren geleden al een grootse toekomst. De successen van de Brummense zwarte-bander zijn de laatste tijd wel degelijk in een stroomversnelling geraakt. En Sandra, die al een kick krijgt, als ze het karatepak aantrekt, blijft „doorammen”. Haar traingingslijver is niet te beschrijven, haar incasseringsvermogen - amper. „Ik wil er graag een stukje plezier in houden, maar aan de andere kant moet je best wel veel voor over hebben”.

De (bronzen) medaille heeft echter een keerzijde. Door haar traingingsdrift en buitenlandse toernooien schiet de school - Sandra

zit in 4 HAVO - er de laatste tijd fors bij in. Al een week of vijf heeft ze haar klas niet gezien. „Ik heb helemaal geen hekel aan school”, bekent ze, „maar het punt is, dat ik geen tijd over heb om m'n huiswerk te doen - vooral de laatste weken voor de EK is daar niets van gekomen. Trainde ik zo'n 7 uur per dag. En dan blijft er niet veel ruimte over”.

Haar vader: „De school maakt ze af, hoe dan ook. Hoelang ze er over doet, kan me niet schelen. Zeker is, dat school en topsport moeilijk met elkaar te combineren zijn”.

Binnenkort gaat een mentor van de Nederlandse Sport Federatie met de baas van het RKSG „Isendoorn” in Warnsveld praten om tot een oplossing van dit „probleem” te komen. Dat is het smalle randje van de medaille, dat maatschappelijk perspectief moet bieden.

TOEKOMST

Maar voorlopig is de maand maart al weer aardig volgeboekt. Met op de zevende de „Open Dutch” in Den Haag, op 14 maart het Bijlmertoernooi in Badhoevedorp waar Sandra Joannes haar titel moet verdedigen, op 22 maart de Districtskampioenschappen in Zwolle en op 29 maart de World Cup-wedstrijden in Boedapest - tenminste als de NKB het financieel kan behappen. Zo niet, dan gaat de Brummense dat weekend op de tweede dan.

In april staat er een trip naar Sardinië op het karate-menu. Volop werk dus aan de winkel. De schooltas gaat dan weer even in de etalage...

„M'n doel is de WK in '88. Dat lijkt me het einde”, zegt Sandra Joannes, die in Santander een forse stap zette naar een schitterende carrière. Met haar houdt de familie Joannes sportief niet op. Er is ook nog ene Henkie (16). Weet ook van wanten. Heeft ook de zwarte band. En Wendy - elf jaar. Jeugdkampioene van het district. „Dat is een beul”, zegt vader Jozef trots. „Die is nog soepeler met de benen dan Sandra”.